

Arrest

nr. 107 454 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GROUWELS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 oktober 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2013.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Dagiseer in het district Shigal van de provincie Kunar. Toen u ongeveer 1 jaar was bent u met uw familie naar Pakistan verhuisd. U heeft daar gewoond tot in 2002 en behaalde in de Pakistaanse stad Lahore een bachelorsdiploma in de Islamitische Wetenschappen. In 2002 keerde u met uw familie terug naar uw dorp in Kunar. Vanwege de banden die uw vader had met Hezb-e Islami (HI) bent u zelf geïnteresseerd geraakt in die politieke partij. U introduceerde zichzelf binnen de partij en heeft vervolgens de niet officiële functie van tweede secretaris van Wahidullah Sabawoon, een belangrijke figuur in die partij, opgenomen. Op een dag had Wahidullah Sabawoon een vergadering gepland met andere belangrijke politici. U kon niet aanwezig zijn op die vergadering omdat uw moeder toen ziek was. Er werd tijdens deze vergadering een aanslag gepleegd door tegenstanders van de partij. Er werden tevens documenten van uw bureau ontvreemd waarover de daders van de aanslag u wilden spreken en waarvoor u gezocht werd. U bent vervolgens uit Afghanistan vertrokken. U heeft eerst anderhalf jaar in het Verenigd Koninkrijk verbleven en van 2004 tot 2011 in Griekenland. In 2011 verslechterde de economische situatie en de situatie voor asielzoekers in Griekenland en besloot daarom naar Afghanistan terug te keren. U vestigde zich opnieuw in uw dorp in Kunar en gaf er Engelse les. In de buurt van uw dorp was een checkpoint van de Afghaanse autoriteiten, waar voortdurend tussen de overheidstroepen en de taliban over en weer geschoten werd. Bij die gevechten kwamen er af en toe raketten en granaten terecht in uw dorp. De dorpsouderen probeerden de taliban te overtuigen om ergens anders heen te gaan maar zij wilden niet luisteren. Op een dag was u zodanig kwaad dat u een Kalasnikov nam en uw magazijn ledigde op de taliban, waarna zij wegvluchtten. Uw vader en de dorpsouderen raadden u aan het land te verlaten omdat zij vreesden voor wraakacties van de taliban. U bent die dag nog vertrokken. De volgende dag kwam de taliban naar u thuis om u te zoeken. Omdat u er niet was wilden zij uw huis in brand steken, maar de mensen van het dorp konden de taliban overtuigen hiervan af te zien door hen de garantie te geven hen in te lichten indien u terug zou keren naar het dorp. Drie dagen later kreeg uw vader een dreigbrief waarin stond dat ze u zouden vermoorden indien ze u zouden vinden. Nog eens vijf dagen later doorzochten ze uw huis opnieuw. Op 23 oktober 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een document van de universiteit van Punjab, een diploma van een onderwijsinstelling in Lahor, een bevestiging van de dorpsouderen, een dreigbrief van de taliban en foto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw problemen wegens uw band met HI dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat in 2002 een aanslag werd gepleegd in Kaboel op Wahidullah Sabawoon, voor wie u toen – officieus – werkte als tweede secretaris. Hierop kreeg u te horen dat er Dari-sprekende mensen naar u vroegen in het dorp, waarna u onmiddellijk bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 3). Het is allereerst opmerkelijk dat u denkt gezocht te worden door tegenhangers van Wahidullah Sabawoon louter en alleen op basis van het feit dat enkele Dari-sprekende mensen naar u vroegen in uw dorp. Bovendien kan u niet duidelijk maken wie precies er uiteindelijk op zoek zou zijn naar u. Aanvankelijk geeft u aan dat de "Panjshiri's" op zoek zijn naar u, maar wanneer u gevraagd wordt wie die "Panjshiri's" dan wel zijn kan u louter meegeven moeilijk namen te kunnen noemen maar dat u denkt dat het generaal Jurat, een machtige krijgsheer, en zijn mannen waren (CGVS, p. 11). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten geenszins te overtuigen, temeer daar u evenmin aannemelijk weet te maken waarom een dergelijke bekende en machtige krijgsheer op zoek zou zijn naar u. Zo zegt u dat de personen die u zochten documenten over Sabawoon op uw bureau hadden gevonden en dat zij u daarover wilden ondervragen. Naast het opmerkelijke feit dat u dit al zou weten ook al bent u meteen nadat u te horen kreeg dat er Dari-sprekenden naar u vroegen in het dorp uit Afghanistan vertrokken, is het weinig aannemelijk dat generaal Jurat zo nodig u – slechts een officieuze medewerker van Sabawoon – wilde spreken over documenten van Sabawoon (CGVS, p. 11). Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat voor documenten het betreft geeft u het ontwijkende antwoord dat zij u zochten om, naast de documenten en

de informatie die zij reeds hadden over de vergaderingen die Sabawoon hield en de personen die hierbij betrokken waren, nog extra informatie over Sabawoon te verkrijgen (CGVS, p. 11).

Bovendien kan uw vrees ten aanzien van de personen die u zochten gerelativeerd worden doordat u in 2011 besliste terug te keren naar Afghanistan. Zo stelt u de personen die u zoeken gelijk met de Afghaanse autoriteiten (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het verwonderlijk dat u op legale wijze met uw paspoort bent teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p. 4). U kan overigens zelf niet aannemelijk maken waarom zij u uiteindelijk nog altijd zouden zoeken. Wanneer u naar aanwijzingen hieromtrent gevraagd wordt antwoordt u op vage wijze dat "wanneer je in die situatie bent je de risico's voelt" (CGVS, p. 10).

Verder kan ook aan uw problemen met de taliban na uw terugkeer naar Afghanistan in 2011 ernstig getwijfeld worden.

Vooreerst kunnen echter vragen gesteld worden bij het feit dat u zich na uw terugkeer terug in uw dorp heeft gevestigd. Zo is het zeer merkwaardig dat u zich gaat vestigen in uw dorp dat volgens u voortdurend beschoten werd met raketten, granaten en kogels. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet elders heeft gevestigd, zoals bijvoorbeeld in Kaboel of Jalalabad, zegt u tot twee keer toe dat dit niet mogelijk was door uw vroegere problemen met de Panjshiri's, wat gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen niet als ernstig kan worden aanvaard (CGVS, p. 4 en 10). Daarnaast zegt u dat u na al die jaren in het buitenland bij uw eigen volk in uw dorp wilde zijn, wat evenmin een overtuigende verklaring is voor het feit dat u zich vestigde in een dorp dat voortdurend beschoten wordt met raketten en granaten en dus zeer onveilig is voor uzelf, uw vrouw en uw kinderen. Gezien uw opleidingsniveau en eerder verblijf in het buitenland kan verwacht worden dat u niet zonder meer naar een dergelijk gevaarlijke omgeving zou terugkeren. Tevens kunnen er vragen gesteld worden bij de wijze waarop u in de problemen kwam met de taliban. Zo zegt u dat u uit razernij vanwege de beschietingen in en op uw dorp een Kalasnikov nam en op hen bent beginnen schieten (CGVS, p. 7). Het is echter weinig geloofwaardig dat u zomaar zonder nadenken begint te schieten op militair getrainde taliban die dagelijks in gevecht zijn verwickeld met de autoriteiten (CGVS, p. 7). Bovendien waren zij veruit in de meerderheid; volgens u opereren zij steeds in drie groepen om elkaar steun te bieden. U zegt in dit verband nog wel dat op het moment dat u hen beschoot twee van de drie groepen weg waren, maar dit dient met enige reserve te worden aangenomen daar u vermoedelijk niet zomaar kan waarnemen of soldaten die permanent in gevecht zijn met de vijand daadwerkelijk weg zijn of zich louter verborgen houden. Het is ook weinig aannemelijk dat talibanstrijders die dagelijks door de overheidstroepen bestookt worden met raketten, granaten en kogelvuur opeens op de vlucht slaan omdat u 30 kogels op hen afvuurde en u de mogelijkheid gaven gewoon weg te gaan..

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, de taskara van uw vader en de foto's hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk betwist worden. Uw documenten aangaande uw studies hebben betrekking op uw opleiding en verblijf in Pakistan, die evenmin ter discussie staan. De bevestiging van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt u afkomstig bent uit het district Shigal van de provincie Kunar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een hoog opgeleide jongeman bent – u heeft naast uw secundair diploma eveneens een bachelor in de Islamitische Wetenschappen behaald (CGVS, p. 6).. Er mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen. Bovendien draagt ook uw jarenlang verblijf in verschillende landen - Pakistan, Griekenland, het Verenigd Koninkrijk, België – zeker bij aan uw

capaciteit om u in Afghanistan te vestigen buiten uw regio van herkomst (CGVS, p. 2, 3 en 4). Een hervestiging in Kaboel kan voor u een alternatief zijn voor de onveilige situatie in uw dorp en de provincie Kunar. Daarom wordt in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel beoordeeld.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker citeert deels de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en formuleert vervolgens volgende grieven:

"Art. 48/3 en art. 48/4 Vreemdelingenwet juncto art. 1 A Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 stelt dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend aan de vreemdeling die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land van herkomst en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenvermelde vrees niet wil invoeren. Artikel 48/3 stelt dat daden van vervolging de vorm aan kunnen nemen van: (...). Art. 48/4 par. 1 Vr W : (...)

Verzoeker is de mening toegedaan dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen) art. 48/4 par. 2, a en b Vr. W. Het is voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar Afghanistan , gelet op zijn gegronde vrees voor daden van vervolging in de zin van art. 48/4

Vreemdelingenwet Dienaangaande heeft de Commissaris - generaal de situatie waarin verzoeker zich bevindt foutief beoordeeld. Zijn verklaringen bevatten geen tegenstrijdigheden en worden bovendien gestaafd door algemeen bekende feiten. Verzoeker verwijst naar de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié "(...) (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

1. *Echtheid bijgebrachte documenten*

Verzoeker stelt vast dat het CGVS de echtheid de dreigbrief van de Taliban als ook de brief van de dorpsouderen niet betwist. Bovendien heeft verzoeker bijkomende documenten om zijn asielaanvraag verder te staven:

- Nieuwe dreigbrief Taliban die de vader van verzoeker na zijn vlucht heeft ontvangen (stuk 3)
- (!) Het origineel van dit document zal worden neergelegd ter zijdens de zitting samen met een eensluidende verklaring.
- Bevestiging HI (United Islamic Party of Afghanistan) dat hij werkzaam is geweest als regeringsmedewerker als secretaris van Sabawoon. (stuk 4)
- (!) Het origineel van dit document zal worden neergelegd ter zijdens de zitting samen met een eensluidende verklaring.
- Foto's die deze betrekking aantonen en geloofwaardig maken, (stuk 5)
- Krantenartikels over Wahidullah Sabawoon, meerbepaald de zelfsmoordaanslag waarvan deze slachtoffer werd in 2010 samen met andere United Islamic Party prominenten (stuk 6)

Deze stukken hebben een onmiskenbare bewijswaarde in dit dossier en zullen hieronder verder worden besproken

2. *Relatie met geloofwaardigheid asiolverhaal*

De documenten die verzoeker bijbrengt tonen onmiskenbaar aan dat hij persoonlijke vervolging vreest. Bovendien heeft hij een risicoprofiel dat deze vrees geloofwaardig maakt.

1) *Verzoeker heeft een risicoprofiel*

Afghanen die voldoen aan de omschrijving van het risicoprofiel zoals vooropgesteld door de UNHCR wordt de vluchtelingenstatus toegekend. Zeker wanneer de betrokkene in het buitenland heeft verbleven en contact heeft met buitenlanders. Dit blijkt uit de eigen beleidsnota van het CGVS uit 2010. Dient verder opgemerkt dat het risico voor buitenlanders en voor Afghanen die contact hebben met buitenlanders (ISAF, nGO's) d'office veel groter is. Afgaanse geviseerde profielen komen op die basis in aanmerking voor de vluchtelingenstatus." (zie stuk 8 beleidsnota CGVS 2010) Voormalig regeringsmedewerkers hebben een risicoprofiel aan wie de vluchtelingen status conform de UNHCR Guidelines wordt toegekend (...) Vrije vertaling : (...) Op verschillende manieren voldoet verzoeker specifiek aan dit risicoprofiel. Hij is niet alleen regeringsmedewerker geweest van de Amerikaans gezinde Sabawoon, tevens gaf hij in het dorp Engelse lessen aan kinderen. Daarnaast is verzoeker inderdaad religieus geschoold waardoor hij nog meer wordt gevisieerd. In het asiëldossier zit een exemplaar van het diploma 'islamitische studies' van verzoeker. Aanhangers van Sabawoon worden gevisieerd door anti-regeringsgroepen. Sabawoon overleefde in 2010 nog ternauwernood een aanslag en diende te vluchten naar zijn verblijf in Turkije (stuk 6, verhoor verzoeker CGVS p 11). Uit de richtlijnen van de UNHCR blijkt dat er steeds vaker zelfmoordaanslagen worden gericht tegen personen met een profiel zoals dat van verzoeker, vooral in het Zuid-oosten van het land Kunar. (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan (17.12.2010). Bovendien benadrukt de UNHCR dat deze groeperingen geografisch wijd verspreid zijn. Dergelijke problematiek werd op geen enkele wijze door de commissaris-generaal in aanmerking genomen. Zelfs indien de persoonlijke vrees niet bewezen zou zijn in hoofde van verzoeker, dan is op basis van bovenvermelde richtlijnen het gerechtvaardigd om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De groepen die risicoprofielen zoals verzoeker viseren hebben bovendien een actieradius over heel Afghanistan, reden waarom geen gewag kan worden gemaakt van een intern vluchtalternatief. Wat betreft UNHCR rapport over intern vluchtalternatief : (...) Vrije vertaling: (...) (p. 46 UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan"). Verzoeker heeft immers in het verleden in Kaboel gewerkt waar hij in die hoedanigheid gekend is. Derhalve is het onjuist dat het CGVS in overweging nam dat hij zich in Kaboel kon vestigen. Kaboel is voor verzoeker persoonlijk gelet op de omstandigheden waarin hij zich bevindt en het profiel dat hij heeft geen geschikt vluchtalternatief.

Naast het feit dat verzoeker een risicoprofiel heeft, zal hieronder worden aangetoond dat hij door 2 gewelddadige groeperingen wordt gevisieerd.

- Hezb - e - islami (Gullubuddin (hikmatyar) (anti-regering)
- Taliban

2) Incident in zijn hoedanigheid als regeringsmedewerker van Sabawoon: persoonlijke vrees voor vervolging door Hezb - e - islami (Gullubuddin (hikmatyar) (anti-regering)

De Commissaris-generaal beoordeelde de verklaringen van verzoeker dienaangaande als "vaag" en "onwaarschijnlijk": (...)

Het is incorrect dat de Commissaris Generaal het asielrelaas als ongeloofwaardig bestempelt gelet op de zeer concrete gegevens in het dossier:

a. Het CGVS betwist niet dat verzoeker voormalig regeringsmedewerker van Wahidullah Sabawoon was, toen deze minister van financiën was. Verzoeker verbleef na de start van de oorlog in Pakistan als vluchteling, maar keerde terug toen er een nieuwe regering kwam. Verzoeker is Amerikaans gezind net als de Wahidullah Sabawoon die in 2001 - 2002, toen verzoeker voor hem begon te werken minister van financiën was. Na zijn studies werkte hij officieus als tweede secretaris voor Sabawoon. Hiervan brengt verzoeker bijkomend fotomateriaal bij dat deze positie onderschrijft (stuk 5 a en b). Daarop is verzoeker te zien in leger uniform (ANA) en in zijn werktenu als ambtenaar, (stuk 5 a en 5 b) Ook op heden is Sabawoon, die echter gelet op vrees voor aanslagen in Turkije verblijft en resent nog werd gewond werd door een zelfmoordaanslag, nog steeds "presidential advisor on tribal affairs" (stuk 6, verhoor verzoeker CGVS p 11) Uit algemeen gangbare informatie blijkt dat Sabawoon nog altijd regeringsmedewerker is en wordt geviseerd door anti-regeringsgroeperingen nu hij in 2010 nog slachtoffer werd van een gerichte zelfmoordaanslag. Hij werd naar een plaatselijk ziekenhuis gebracht met behulp van de NAVO troepen (stuk 6). Het is daarbij belangrijk om in overweging te nemen dat de Hezb - el - islami onder Sabawoon is afgesplitst in 2001-2002 (toen verzoeker medewerker was van de Hezb el Islami van Hikmatyar dewelke op heden gekend staat als actieve en gewelddadige anti regeringsgroepering. (zie p. 45-46 UNHCR guidelines 10.12.2010) Tevens brengt verzoeker een bijkomend stuk bij waaruit blijkt dat zijn werkzaamheden bij deze partij toen Sabawoon minister van financiën was worden erkend door de United Islamic Party of Afghanistan, (stuk 4 en 5) De Commissaris-generaal heeft in zijn beslissing de positie van verzoeker niet betwist!

b. Wat betreft de persoonlijke vrees voor vervolging

Hoewel de positie van verzoeker als voormalig regeringsmedewerker niet werd betwist, is het CGVS ten onrechte van oordeel dat de gegronde vrees om te worden vervolgd door de anti-regeringsgroepen ongeloofwaardig is om dat verzoeker niet in detail zou kunnen aantonen wie hem zou zoeken en het bovendien ongeloofwaardig is dat er bij verzoeker die "slechts een officieuze" medewerker was zou worden gezocht naar documenten. "Zo zegt u dat de personen die u zochten documenten over Sabawoon op uw bureau hadden gevonden en dat zij u daarover wilden ondervragen. Naast het opmerkelijke feit dat u dit al zou weten ook al bent u meteen nadat u te horen kreeg dat er Darsprekenden naar u vroegen in het dorp uit Afghanistan vertrokken, is het weinig aannemelijk dat generaal Jurat zo nodig u - slechts een officieuze medewerker van Sabawoon- wilde spreken over documenten van Sabawoon (CGVS p 11)" Deze overweging in de beslissing strookt niet met het relaas van verzoeker (p. 11 verhoor CGVS) Verzoeker heeft tijdens het verhoor wel degelijk de namen genoemd van personen die hem zouden vervolgen Het betrof personen van de afgesplitste groepering van de Hezb e Islami onder leiding van Hikmatyar. Zij wilden Sabawoon te verraden en wilden aantonen dat deze geheime ontmoetingen had (met de Taliban), (p 12 verhoor CGVS) Het is aannemelijk dat verzoeker, als secretaris van Sabawoon over belangrijke documenten beschikte, met diens plannings en dergelijke meer. Hij werd ook beschermd door de bodyguards van Sabawoon, zoals blijkt uit de foto's die verzoeker bijbrengt, (stuk 5) Op die foto's is te zien dat verzoeker "ambtenarenkledij" aanheeft. Op de achtergrond van één van de foto's is de wagen van Sabawoon te zien. Ook stelde het CGVS dat verzoeker op de vraag waarom hij nog steeds zou worden gezocht zou hebben geantwoord dat hij dit "aanvoelt" "U kan overigens zelf niet aannemelijk maken waarom zij u uiteindelijk nog altijd zouden zoeken. Wanneer u naar aanwijzingen hieromtrent gevraagd wordt antwoordt u op vage wijze dat "wanneer je in die situatie bent de risico's voelt". Dit is echter niet alleen wat verzoeker geantwoord heeft. Hij heeft immers eerder in het interview al meer in detail geantwoord dat hij nog steeds bij de partij van Sabawoon hoort die heden nog steeds adviseur is van de regering en in 2010 nog werd aangevallen door een zelfmoordaanslag (stuk 6, verhoor cgvs 11)."CGVS: wat is er nu met sabawoon?" Sabawoon heeft een positie als adviseur bij overheid, hij heeft eigen organisatie, partij, in 2010 werd hij aangevallen door zelfmoordaanslag, hij is ernstig gewond, ook lijfwachten en burgers zijn hun benen kwijt in dat incident, het gebeurde in een gebied in Jalalabad nainj bagh, het was een hindernis op de weg en wanneer auto vaart meerderde kwam riksja met explosieven, zijn leven is in gevaar" CGVS: Je

zegt dat je dossier og steeds oen is, waarom zeg je dat, hoe weet je dat? Verzoeker: We horen bij dezelfde partij, mensen gaven me informatie en weten van elkaar, eerder zei ik dat twee bodyguards met mij vertrokken, ze zijn nog in Europa." Daarmee wilde verzoeker duidelijk zeggen dat hij gelet op zijn profiel als regeringsaanhanger en voormalig medewerker, net zoals Sabawoon specifiek doelwit blijft van aanslagen door anti-regeringsgroeperingen. Dit is nu eenmaal een feit erkend door vluchtelingenorganisaties zoals UNHCR en vluchtelingenwerk Vlaanderen. De beslissing van het CGVS is in strijd met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker heeft wel degelijk een persoonlijke vrees om te worden onderworpen aan daden van vervolging door anti-regeringsgroepen.

c. Wat betreft de terugkeer naar Afghanistan na jaren in 2011. Het is kras dat de CGVS de motivatie en de verwoede pogingen van verzoeker om alsnog een normaal bestaan op te bouwen in Afghanistan als een factor aanzien die zijn vrees tempert. Dit is nochtans bewijs dat verzoeker alle mogelijkheden uitspit om toch een normaal bestaan te leiden in Afghanistan. Bovendien keerde hij na een zeer lange periode van bijna 10 jaar terug in de hoop dat de situatie in Afghanistan verbeterd zou zijn. Vlak na zijn terugkeer verergerde de situatie opnieuw. In die zin stemt het verhoor van verzoeker (CGVS p 11) volledig overeen met de diverse rapporten daaromtrent verschenen (UNHCR, SRB's, vluchtelingenwerk Vlaanderen...) (stuk 6 - 9) "Bovendien kan uw vrees ten aanzien van personen die u zochten gerelativeerd worden doordat u in 2011 besliste terug te keren naar Afghanistan. Zo stelt u de personen die u zoeken gelijk met de Afghaanse autoriteiten (CGVS p 10). In dat opzicht is het verwonderlijk dat u op legale wijze met uw paspoort bent teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS p 4). " Tevens stelt de CGVS dat het merkwaardig is dat hij destijds is kunnen terugkeren met zijn paspoort aangezien de afghaanse autoriteiten hem zouden zoeken. Verzoeker heeft nooit verklaard dat de Afghaanse autoriteiten hem zouden zoeken. Hij was immers zelf medewerker van de minister van financiën eertijds. Verzoeker verklaarde te worden gezocht door tegenstanders van de Hesb- e - Islami van Sabawoon. Dit is nu de Hezb - e - Islami van Hekmatyar die zich in 2001 heeft afgesplitst en gekant tegen Sabawoon. Deze instanties hebben destijds de positie van Sabawoon vernietigd en een positie afgedwongen in de nieuwe regering (p 11 cgvs) maar hadden deze niet meer toen verzoeker is teruggekeerd. De Hezb - e - Islami van Hekmatyar vormt reeds geruime tijd een anti-regeringstroep (zie p 45 e.v. guidelines UNHCR).

3) Wat betreft het incident met de Taliban na zijn terugkeer.

Niet alleen wordt verzoeker gevisieerd door anti-regeringsgroeperingen, tevens is hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in aanraking gekomen met de Taliban. Ook dienaangaande werd zijn asielerelaas eveneens ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker stelt vast dat het CGVS conclusies trekt die manifest in strijd zijn met de elementen naar voor gebracht tijdens zijn verhoor.

a. De problemen begonnen na terugkeer van verzoeker

"Verder kan ook aan uw problemen met de Taliban na uw terugkeer naar Afghanistan in 2011 ernstig getwijfeld worden. Vooreerst kunnen echter vragen gesteld worden bij het feit dat u zich na uw terugkeer terug in uw dorp heeft gevestigd. Zo is het zeer merkwaardig dat u zich laat vestigen in uw dorp dat volgens u voortdurend beschoten werd met raketten, granaten en kogels. " Ten onrechte is het CGVS er blijkbaar van uit gegaan dat verzoeker in 2011 is teruggekeerd naar een regio die toen al onder vuur lag. Dit is geenszins het geval. Toen verzoeker terugkeerde leek het aanvankelijk rustig te zijn in zijn dorp. Kort na zijn terugkeer zijn er problemen in zijn dorp ontstaan en kwamen er Checkpoints van de Taliban en de Afghan National Army waardoor deze mekaar begonnen te bestoken. Dit heeft hij overigens ook verklaard aan de CGVS (blz 8) "Sinds wanneer is het dat de autoriteiten en de taliban op elkaar schieten en uw dorp hierbij geraakt wordt?" Het was erger geworden tussen 2011 en 2012, vroeger vielen ze elkaar ook aan mar op verschillende plaatsen maar wanneer ze positie namen in de buurt van ons drop dat begon in 2011).

Dat het geweld is verschoven naar de Oostelijke regio en erger werd in de loop van 2011 blijkt overigens uit de SRB die deel uitmaakt van het dossier (p 23) en waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Kunar met 34 % gestegen was in Kunar in de loop van 2011, na de terugkeer van verzoeker. Daarvoor was het een tijd rustiger en woedde het conflict vooral in het zuiden, (stuk 6-9) Uit de SRB's die toegevoegd zijn aan het asieldorfier van verzoeker blijkt inderdaad dat in de loop van 2011 en in 2012 de conflicthaarden vooral zijn uitgebreid naar het Oosten van Afghanistan, het gebied waar verzoeker woonde.

b. De Taliban werd niet (alleen) door verzoeker verdreven

Redenering CGVS: "Tevens kunnen er vragen gesteld worden bij de wijze waarop u in de problemen kwam met de Taliban. Zo zegt u duit razernij vanwege de beschietingen in en op uw dorp een Kalasnikov nam en op hen bent beginnen schieten (CGVS, p 7). Het is echter weinig geloofwaardig dat

u zomaar zonder nadenken begint te schieten op militair getrainde taliban die dagelijks in gevecht zijn verwickeld met de autoriteiten (CGVS p 7). Bovendien waren zij veruit in de meerderheid. Volgens u opperen zij steeds in drie groepen om elkaar steun te bieden. U zegt in dit verband nog wel dat op het moment dat u hen beschoot twee van de drie groepen weg waren, maar dit dient met enige reserve te worden aangenomen daar u vermoedelijk niet zomaar kan waarnemen of soldaten die permanent in gevecht zijn met de vijand daadwerkelijk weg zijn of zich louter verborgen houden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat talibanstrijders die dagelijks door de overheidstroepen bestookt worden met raketten, granaten en kogelvuur opeens op de vlucht slaan omdat u 30 kogels op hen afvuurde en u de mogelijkheid gaven gewoon weg te gaan. " Ook met bovenstaande redenering is het CGVS volledig de mist in gegaan in haar beoordeling en heeft het de verklaringen van verzoeker volledig genegeerd. Zo doet het CGVS in haar beslissing uitschijnen dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij het alleen tegen de Taliban zou hebben opgenomen en dat de Taliban vervolgens zou weggevlucht zijn. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat de Taliban in naburig dorp verbleef en dat er een berg in de buurt van het huis van verzoeker waren vanwaar ze vuurden naar een checkpoint en het m.a.w. een gevecht met de autoriteiten was. "Kan je eens vertellen wat er exact gebeurd is wanneer je op de taliban schoot? Ik zei al dat Taliban en autoriteiten op elkaar schoten, meestal werd ons dorp en huis ook geraakt door kogels en raketten, uiteindelijk verloor ik beheersing en nam Kalashnikov en schoot de op de laatste twee van hen, daarna waren ze in paniek en ze vluchtten weg. Het is bijgevolg zeker niet door toedoen van verzoeker alleen dat de Taliban die dag kon worden verdreven. Dit heeft verzoeker nooit beweerd tijdens het verhoor, (zie verhoor CGVS). Doordat verzoeker was begonnen met schieten en er nog maar één troep van de Taliban over was. Veronderstelde hij dat de Taliban dacht dat het volk in opstand was gekomen, samen uiteraard met de aanhoudende aanvallen van het de Afghan National Army. Bovendien is het huis van verzoeker op een gunstige positie achter de berg gelegen, zodat hij van een soort sluipschutterspositie kon genieten. Doordat de Taliban van kort bij vanuit een verborgen positie werd beschoten verloren ze terrein ten opzichte van het ANA.

4) Wat betreft het gebrek aan vluchtalternatief.

"Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet elders heeft gevestigd, zoals bijvoorbeeld in Kaboel of Jalalabad, zegt u tot twee keer toe dat dit niet mogelijk was door uw vroegere problemen met de Panjshiri's, wat gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen niet als ernstig kan worden aanvaard (CGVS p 4 en 10) Daarnaast zegt u dat u na al die jaren in het buitenland bij uw eigen volk in uw dorp wilde zijn, wat evenmin een overtuigende verklaring is voor het feit dat u zich vestigde in een dorp dat voortdurend beschoten wordt met raketten en granaten en dus zeer onveilig is voor uzelf, uw vrouw en uw kinderen. Gezien uw opleidingsniveau en eerder verblijf in het buitenland kan verwacht worden dat u niet zonder meer naar een dergelijk gevaarlijke omgeving zou terugkeren. " Kaboel is geen geschikt vluchtalternatief zo blijkt uit de achtergrondfiche van Afghanistan opgesteld door vluchtelingenwerk Vlaanderen in november 2011. In de eerste helft alleen al van 2012 waren er 3 grote aanslagen in de proicie kaboel waarvan 2 in de hoofdstad. De aanslagen werden telkens opgeëist door de Taliban. Ook in Kaboel is er in 2011 een toename van geweld. Bovendien heeft verzoeker een risicoprofiel gelet op zijn religieuze studies, het feit dat hij overheidsaanhanger is, het feit dat hij leraar Engels is. Volgens UNHCR asielinstanties niet van iedereen verwachten dat ze zich in Kaboel gaan vestigen. Dit moet geval per geval bekeken worden om te bepalen of Kaboel een intern vluchtalternatief kan zijn. Hiervoor moeten asielinstanties rekening houden met het profiel eigen aan de persoon en de aard van het conflict waarvoor iemand gevlucht is. Bovendien moet men nog met andere elementen rekening houden. Zoals altijd als men nagaat of er een intern vluchtalternatief is. Ook andere gebieden zijn niet geschikt voor verzoeker om te vluchten gelet op de wijde actieradius van de Taliban en de anti-regeringgroepingen in Afghanistan; Het is onbegrijpelijk waarom de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan verzoekster. Daarbij slaat het CGVS haar eigen beleidsnota in de wind. Deze is nochtans duidelijk. "Het CGVS kent in concreto subsidiaire bescherming tot aan Afghaanse asielzoekers die afkomstig zijn uit de volgende gebieden: Provincies in het Zuiden en Oosten: Ghazni, Helmand, kandahar, Khos, Kunar, Nuristan, Paktika, Paktya.uzrgan, Zabul, farah, Nimroz, Logar en Wardak. Het CGVS is ruimer dan de door UNHCCR vroeger meegedeelde security Update. Dient verder opgemerkt dat het risico voor buitenlanders en voor Afghanen die contact hebben met buitenlanders (ISAF, nGO's) d'office veel groter is. Afghaanse geviseerde profielen komen op die basis in aanmerking voor de vluchtelingenstatus." Verzoeker heeft hierboven in ruime mate aangetoond dat hij dergelijk risicoprofiel heeft: -- Hij was voormalig regeringsmedewerker (stuk)

- Hij was leraar Engels (zie verhoor)

- Hij heeft een religieuze studie achter de rug. (zie stukken asieldossier die verzoeker heeft bijgebracht in eerste aanleg.)

Dit alles blijkt onmiskenbaar uit de verklaringen van verzoeker en deze elementen werden niet in twijfel getrokken door de Commissaris - Generaal.

5) Besluit

Verzoeker heeft door zijn religieuze studies, zijn positie als voormalig regeringsmedewerker (secretaris van minister van financiën Sabawoon, als leraar Engels een risicoprofiel op basis waarvan, gelet op de beleidsnota die het CGVS in 2010 heeft uitgevaardigd en op basis van de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan (17.12.2010) aan verzoeker de subsidiaire vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Naast het feit dat hij een risicoprofiel heeft, op basis alleen al de vluchtelingenstatus had moeten worden toegekend, heeft hij ook een persoonlijke vrees aannemelijk gemaakt. Hij wordt zowel door anti- regeringstroepen als door de Taliban gevisieerd. Deze troepen hebben bovendien een zeer brede actieradius. Het is dan ook onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar Aghanistan. Minstens had aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend. Uit alle rapporten voorhanden blijkt dat Kunar één van de meest gewelddadige gebieden is in Afghanistan en dat er daarvoor subsidiaire bescherming moet worden verleend. Kaboel als vluchtalternatief is in casu geen optie. Verzoeker is hoog opgeleid en door zijn risicoprofiel kan hij zich niet onopgemerkt in de hoofdstad verstigen, noch in enig ander gebied in Afghanistan. Bovendien stelt de CGVS in haar beleidsnota van 2010 zelf dat Afghanen die lange tijd in het buitenland zijn verbleven of sympathiseren met internationale instanties, zoals verzoeker, in het bijzonder niet verondersteld kunnen worden zich zomaar elders te vestigen in Afghanistan en om die reden alleen al meestal de vluchtelingenstatus toegekend krijgen.”

2.2. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt omschreven documenten:

- “1. Bestreden beslissing CGVS van 28.02.2013 ter kennis gebracht op 01.03.2013*
- 2. Toelating tot juridische tweedelijnsbijstand voorzitter BJB*
- 3. Dreigbrief Taliban (waarvan de originelen ter zitting zullen worden neergelegd samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling)*
- 4. Bvestiging United Islamic Party of Afghanistan dat verzoeker secretaris was van Sabawoon (waarvan de originelen ter zitting zullen worden neergelegd samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling)*
- 5. Foto's die positie als secretaries Sabawoon aantonen*
- 6. Krantenartikels zelfmoordaanslagen Sabawoon e.a. in Kaboel*
- 7. Achtergrondfiche November 2012 vluchtelingenwerk Vlaanderen*
- 8. Uittreksel UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan (17.12.2010) (p. 1, 7 en 45-46)”.*

Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel en de voor eensluidend verklaarde vertaling neer van de dreigbrief van de Taliban en van de brief van de United Islamic Party of Afghanistan alsook verscheidene internetartikelen van aanslagen in Kabul en Jalalabad.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen

hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn verklaringen over zijn problemen wegens zijn band met Hezb-e Islami (HI) dermate vaag en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (ii) zijn vrees ten aanzien van de personen die hem zochten gerelativeerd wordt doordat hij in 2011 besliste terug te keren naar Afghanistan, (iii) er ernstig kan getwijfeld worden aan zijn problemen met de Taliban na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2011, (iv) een hervestiging in Kabul voor hem een alternatief kan zijn voor de onveilige situatie in zijn dorp en de provincie Kunar, (v) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en (vi) de door verzoeker aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.7. Verzoeker ontkracht of weerlegt, zo stelt de Raad vast, op generlei wijze de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen, bevestigen, uitbreiden, wijzigen en soms zelfs tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen, het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal zonder evenwel diens precieze bevindingen met ernstige en concrete argumenten te ontcrachten of weerleggen, tot het formuleren van enkele algemene en weinig ernstige beweringen en tot het herhaaldelijk wijzen op zijn risicoprofiel omwille van het feit dat hij, zo oppert hij, vroeger gewerkt heeft als regeringsmedewerker van de Amerikaans gezinde Wahidullah Sabawoon, hij religieus geschoold is en hij in zijn geboortedorp Engelse les gaf aan kinderen.

2.8. Betreffende zijn verschillende verwijzingen naar enkele door hem aangebrachte rapporten van onder andere UNHCR in verband met risicoprofielen in Afghanistan, wijst de Raad erop dat, zo wordt ook opgemerkt in de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 die hij deels aanbracht en welke in zijn geheel werd bijgevoegd aan de verweernota, de vraag of iemand een risicoprofiel heeft steeds individueel dient te worden onderzocht. Zoals de UNHCR richtlijnen duidelijk stellen dient elke zaak/asielaanvraag op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over zijn werk in de periode 2002-2003 bij Hezb-e Islami als tweede secretaris van

Wahidullah Sabawoon, die in die periode, zo oppert hij thans in zijn verzoekschrift, minister van financiën zou zijn geweest. In tegenstelling tot zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal, waar hij uitdrukkelijk op die werkzaamheden wees en op het feit dat hij hierdoor een risicoprofiel zou hebben, hetgeen hij thans herhaalt en meermaals benadrukt in zijn verzoekschrift, in hetwelk hij onder meer oppert dat hij omwille van zijn voormalige *“hoedanigheid als regeringsmedewerker van Sabawoon”* heden nog steeds een *“persoonlijke vrees voor vervolging door Hezb-e-islami (Gullubuddin (hikmatyar) (anti-regering)”* koestert, maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag van zijn vroegere werkzaamheden als medewerker van Wahidullah Sabawoon, laat staan van de problemen die hij hierdoor zou hebben gekregen. Verzoeker werd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans uitdrukkelijk gevraagd of hij actief is of was geweest voor een bepaalde organisatie, vereniging of partij, een vraag die hij toen ontkennend beantwoordde (vragenlijst CGVS, p. 4).

Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem werd gevraagd waarom hij eerder al eens in 2003 Afghanistan had verlaten, wel melding van het feit dat hij destijds net als zijn vader en de hele familie tot de Hezb-e Islami behoorde en dat hij hierdoor problemen had gekregen met Masoud, de leider van een politieke partij die mensen van Hezb-e Islami gevangen nam, en met Pasheri's (vragenlijst CGVS, p. 4), doch over zijn werkzaamheden voor Wahidullah Sabawoon repte hij toen, zo weze herhaald, met geen woord. De beweerde problemen met die leider Masoud liet hij tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal, zo wordt vastgesteld, dan weer onvermeld.

Van een asielzoeker mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst van meet af aan op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat verzoeker zijn werkzaamheden voor Wahidullah Sabawoon tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, nochtans een uiterst essentieel element in zijn asielrelaas aangezien, zo gaf hij nadien op het Commissariaat-generaal aan en zo benadrukt hij thans in zijn verzoekschrift, hij omwille van zijn werk voor Sabawoon en het feit dat hij nog steeds aanhanger van hem zou zijn, tot op heden zou worden geviséerd, gezocht en vervolgd, en dit werk als regeringsmedewerker van hem een risicoprofiel zou maken, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

2.10. Toen verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe hij secretaris van Sabawoon werd, een erg belangrijke en vertrouwelijke functie aangezien Sabawoon volgens verzoeker in de periode dat hij voor hem werkte minister van financiën was, beperkte hij zich tot volgende uiterst vaag, ontwijkend en derhalve irrelevant antwoord: *“In 2002 tijdens tijd als student ging ik ook naar noorden takhar, en bleef twee maanden daar”* (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook tijdens het eerdere en verdere verloop van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bleef verzoeker, zo stelt de Raad vast, erg vaag over de job die hij voor Sabawoon zou hebben uitgeoefend, hetgeen de geloofwaardigheid ervan op de helling zet.

2.11. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot die problemen omwille van zijn werk voor Sabawoon terecht en op pertinente wijze het volgende overwogen: *“Vooreerst zijn uw verklaringen over uw problemen wegens uw band met HI dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat in 2002 een aanslag werd gepleegd in Kaboel op Wahidullah Sabawoon, voor wie u toen – officieus – werkte als tweede secretaris. Hierop kreeg u te horen dat er Dari-sprekende mensen naar u vroegen in het dorp, waarna u onmiddellijk bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 3). Het is allereerst opmerkelijk dat u denkt gezocht te worden door tegenhangers van Wahidullah Sabawoon louter en alleen op basis van het feit dat enkele Dari-sprekende mensen naar u vroegen in uw dorp. Bovendien kan u niet duidelijk maken wie precies er uiteindelijk op zoek zou zijn naar u. Aanvankelijk geeft u aan dat de “Panjshiri's” op zoek zijn naar u, maar wanneer u gevraagd wordt wie die “Panjshiri's” dan wel zijn kan u louter meegeven moeilijk namen te kunnen noemen maar dat u denkt dat het generaal Jurat, een machtige krijgsheer, en zijn mannen waren (CGVS, p. 11). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten geenszins te overtuigen, temeer daar u evenmin aannemelijk weet te maken waarom een dergelijke bekende en machtige krijgsheer op zoek zou zijn naar u. Zo zegt u dat de personen die u zochten documenten over Sabawoon op uw bureau*

hadden gevonden en dat zij u daarover wilden ondervragen. Naast het opmerkelijke feit dat u dit al zou weten ook al bent u meteen nadat u te horen kreeg dat er Dari-sprekenden naar u vroegen in het dorp uit Afghanistan vertrokken, is het weinig aannemelijk dat generaal Jurat zo nodig u – slechts een officieuze medewerker van Sabawoon – wilde spreken over documenten van Sabawoon (CGVS, p. 11). Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat voor documenten het betreft geeft u het ontwijkende antwoord dat zij u zochten om, naast de documenten en de informatie die zij reeds hadden over de vergaderingen die Sabawoon hield en de personen die hierbij betrokken waren, nog extra informatie over Sabawoon te verkrijgen (CGVS, p. 11).” (bestreden beslissing, p. 2).

Het feit dat verzoeker, zo oppert hij thans in zijn verzoekschrift, verwijzende naar het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, enkele namen noemde van personen die samen met generaal Jurat zouden samenzweren tegen Sabawoon (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12), en zijn huidige algemene bewering dat het aannemelijk is dat hij als secretaris van laatstgenoemde over belangrijke documenten beschikte met betrekking tot diens planning en dergelijke meer, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan (het geheel van) voormelde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er, zo stelt de Raad vast, geenszins in die precieze bevindingen van de commissaris-generaal met ernstige en concrete argumenten te ontkrachten of te weerleggen.

2.12. Verzoeker oppert thans, verwijzende naar een van de vele door hem bijgebrachte krantenartikels, dat *“uit gangbare informatie blijkt dat Sabawoon nog altijd regeringsmedewerker is en wordt geïdoleerd door anti-regeringstroepen nu hij in 2010 nog slachtoffer werd van een gerichte zelfmoordaanslag”*. Verzoeker legt echter geen enkele informatie neer waaruit zou kunnen blijken dat aanhangers van Sabawoon heden ten dage in Afghanistan vervolging dienen te vrezen, noch maakt hij aannemelijk dat hij na zijn terugkeer in 2011, indien al geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor Sabawoon destijds, *quod non*, nog beschouwd werd als aanhanger van een regeringsmedewerker noch dat hij hierdoor geïdoleerd werd of nog problemen zou hebben gehad. Immers, toen hem tijdens het gehoor werd gevraagd waarom hij in 2012 Afghanistan opnieuw verliet, gaf hij aan dat het *“dit keer probleem met taliban”* was dat hem ertoe noopte zijn land van herkomst opnieuw te ontvluchten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker maakte, zo wordt vastgesteld, niet het minste gewag van problemen na zijn terugkeer naar Afghanistan met tegenstanders van Sabawoon. Hij sprak met betrekking tot die periode vanaf en na 2011 enkel over problemen met de Taliban. In zoverre er al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden voor Wahidullah Sabawoon in 2002 en 2003 en de problemen die hij hierdoor zou (hebben) ervaren, *quod non*, ontbreekt die problematiek elk actueel karakter. Verzoeker toont het tegendeel niet *in concreto* aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk.

2.13. Het feit dat verzoeker na zijn jarenlang verblijf in Europa, eerst anderhalf jaar in het Verenigd Koninkrijk en nadien van 2004 tot 2011 in Griekenland, in 2011 naar zijn geboortedorp Dagiseer in Afghanistan terugkeerde, relateert, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, op ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de vrees die hij omwille van zijn werkzaamheden in de periode 2002 tot 2003 voor Sabawoon koesterde en die hij nog steeds zou koesteren. De tegenstanders van Wahidullah Sabawoon, welke hij omschrijft als *“de Hezb-e-Islami van Hekmatyar”* die in de periode 2001-2002 afsplitste van de Hezb-e-Islami van Sabawoon en heden gekend staat als een actieve en gewelddadige anti-regeringsgroepering (verzoekschrift, p. 11 en 13), en die hem, zo beweert hij, nog steeds zouden zoeken en vervolgen, weten immers dat hij van dat dorp afkomstig is, nu zij er in het verleden al eens naar hem kwamen informeren. Verzoeker vestigde zich er echter opnieuw en bleef er ongeveer anderhalf jaar wonen om vervolgens, ditmaal omwille van problemen met de Taliban, zijn land van herkomst in 2012 opnieuw te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 4, 6 en 7).

2.14. Verzoekers handelen in die anderhalf jaar lange periode na zijn terugkomst in Afghanistan in 2011 stemt, zo stelt de Raad vast, geenszins overeen met de vrees die hij toen zou hebben gekoesterd en die hij nog steeds zou koesteren omwille van zijn werk destijds voor Sabawoon, doch staat er volledig haaks op. Door zijn eerdere job als regeringsmedewerker werd verzoeker immers ook een mogelijk doelwit van de Taliban, die blijkens zijn verklaring de macht in handen hebben in zijn geboortedorp (vragenlijst CGVS, p. 4) en die sterk gekant zijn tegen en het gemunt hebben op hoge profielen zoals regeringsmedewerkers en topambtenaren en op de aanwezigheid van buitenlandse instanties in Afghanistan alsook op Afghanen die werken voor en/of contact hebben met buitenlanders. Verzoeker begon na zijn terugkomst in zijn geboortedorp *“Engelse les”* te geven *“aan de kinderen in het dorp”* wat hem *“kwalijk genomen werd”* (vragenlijst CGVS, p. 4, en in diezelfde zin gehoorverslag CGVS, p. 6). De Taliban beschuldigde hem er dan ook van *“lange tijd in het buitenland verbleven te hebben en te spioneren voor de overheid”* (vragenlijst CGVS, p. 4 en in diezelfde zin gehoorverslag CGVS, p. 6).

Ofschoon verzoeker alzo dus in de kijker liep van zijn dorpsgenoten en, meer in het bijzonder, van de Taliban voor wie hij dus een mogelijk doelwit was, en niettegenstaande de sterke aanwezigheid van de Taliban in zijn dorp en de regio en het feit dat er, zo blijkt uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, korte tijd na zijn terugkomst een hevige strijd losbrak tussen de Taliban en de Afghaanse autoriteiten, waarbij hun dorp voortdurend en ook zijn huis meermaals werd beschoten met raketten, granaten en kogels waardoor hij, zijn vrouw en hun kinderen er een groot gevaar liepen (om geraakt te worden), bleef verzoeker anderhalf jaar lang in die erg gevaarlijke omgeving wonen (gehoorverslag CGVS, p. 4, 6, 7 en 10). Meer nog, verzoeker zocht zelfs, zo blijkt uit zijn verklaringen, samen met enkele dorpsgenoten persoonlijk contact op met de Taliban met de vraag niet meer in hun regio, maar ergens anders te gaan schieten, en nam zelfs, toen hij na een zoveelste raketinslag in hun huis het geweld meer dan beu was, enkele Talibanstrijders zelf onder vuur, waarna de problemen zouden zijn begonnen die hem ertoe noopten Afghanistan opnieuw te ontvluchten (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7 en 10). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker zichzelf aldus in de kijker werkte, wat haaks staat op zijn beweerde vrees die hij zou koesteren omwille van zijn werk destijds voor Sabawoon.

2.15. Toen de commissaris-generaal verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag stelde waarom hij na zijn terugkomst in 2011 al die tijd in zijn dorp bleef wonen waar zijn huis met raketten, kogels en granaten werd geraakt, en niet samen met zijn vrouw en kinderen naar bijvoorbeeld Kabul of Jalalabad verhuisde, antwoordde deze als volgt: *“Zoals ik al zei, er waren mensen van de autoriteiten achter mij, ik had een zaak achtergrond, ik kon niet gaan, naar Kaboel, daarnaast hoelang konden we van plaats naar plaats verhuizen, we hadden al jaren in Pakistan gewoond, we wilden in eigen regio wonen”* (gehoorverslag CGVS, p. 10). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg uit te leggen *“hoe die problemen met de autoriteiten nog steeds problemen zouden geven nu”* luidde verzoekers antwoord als volgt: *“Mijn zaak is nog steeds open, ze zoeken me nog steeds wanneer ze me bereiken is het waarschijnlijk dat ze me arresteren”* (*Ibid.*, p. 10). Op de vraag van de commissaris-generaal waarom hij dat denkt, repliceerde verzoeker dat *“wanneer je zelf in een situatie bent dan weet je, voel je de risico's van die situatie, voor de zelfde reden verliet ik land en leefde in buitenland”* (*Ibid.*, p. 10).

Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat hij *“nooit verklaard”* heeft *“dat de Afghaanse autoriteiten hem zouden zoeken”* (verzoekschrift, p. 13), mist dan ook, zo blijkt uit het voorgaande, feitelijke grondslag.

Verzoekers betoog doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan volgende pertinente overweging uit de bestreden beslissing: *“Bovendien kan uw vrees ten aanzien van de personen die u zochten gerelativeerd worden doordat u in 2011 besliste terug te keren naar Afghanistan. Zo stelt u de personen die u zoeken gelijk met de Afghaanse autoriteiten (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het verwonderlijk dat u op legale wijze met uw paspoort bent teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p. 4).”* (bestreden beslissing, p. 2).

2.16. Betreffende de problemen met de Taliban die verzoeker nog beweerde te kennen in 2012 en waarvoor hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht, verwijst de Raad vooreerst naar wat dienaangaande reeds werd uiteengezet in punt 2.14. en stelt hij aldus vast dat verzoekers anderhalf jaar lang durend verblijf na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2011 in het dorp Dagiseer niet enkel niet overeenstemt met zijn beweerde vrees omwille van zijn werk destijds voor en jegens tegenstanders van Sabawoon, doch dat deze terugkeer daarnaast ook moeilijk te rijmen valt met de door hem beschreven extreem gevaarlijke situatie in zijn dorp en voornamelijk in de onmiddellijke omgeving van zijn huis, waar de autoriteiten en de Taliban mekaar voortdurend onder vuur zouden nemen. Waar verzoeker stelt dat het bij zijn terugkeer in zijn dorp aanvankelijk rustig was, dat kort na zijn terugkeer problemen zijn ontstaan en de Taliban en de ANA elkaar begonnen te bestoken, herhaalt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, hoewel het dorp bij zijn terugkeer rustig leek, anderhalf jaar later nog steeds in het dorp woont, waar intussen al zeker een jaar de situatie geëscaleerd is. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, als antwoord op de vraag *“Sinds wanneer is het dat de autoriteiten en de taliban op elkaar schieten en uw dorp hierbij geraakt wordt?”*, *“Het was erger geworden tussen 2011 en 2012, vroeger vielen ze elkaar ook aan maar op verschillende plaatse maar wanneer ze positie namen in buurt van ons dorp dat begon in 2011”* (gehoorverslag CGVS, p.8).

Indien er al geloof kan worden gehecht aan de zeer nabije aanwezigheid van de Taliban in zijn dorp naar waar hij in 2011 terugkeerde, is het ook uiterst opmerkelijk dat verzoeker anderhalf jaar op die plaats verbleef, niet enkel omwille van de nabijheid van extreem geweld bij zijn woning waar hij met zijn gezin met jonge kinderen verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 5), maar ook gelet op zijn door hem

beweerde verleden als regeringsmedewerker en zijn lange verblijf in het buitenland. Daarenboven is het ook uiterst opmerkelijk, gezien de uitdrukkelijke nabijheid van de Taliban, dat verzoeker dan nog eens Engelse les gaf aan kinderen in het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 6).

2.17. In het licht van die verklaarde omstandigheden kunnen er zich dan ook ernstige twijfels worden geplaatst bij de door hem beweerde gang van zaken waarbij hij, na anderhalf jaar verblijf in een dorp waarbij zijn huis zowat in de vuurlinie lag van de gevechten tussen de Taliban en de autoriteiten, zelf enkele Talibs onder vuur zou hebben genomen met zijn Kalasjnikov, waarna hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

2.18. De Raad stelt verder ook vast dat waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij de Taliban vanuit zijn *“huis”* beschoot dat *“op een gunstige positie achter de bergen gelegen”* is *“zodat hij van een soort sluipschutterpositie kon genieten”* (verzoekschrift, p. 14), deze bewering in strijd is met zijn verklaringen op het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij aangaf dat hij de Taliban vanop een plaats buiten zijn huis gelegen beschoot, zo blijkt onder meer uit volgende verklaring aan de commissaris-generaal, als antwoord op diens vraag wat hij deed wanneer zijn magazijn leeggeschoten was: *“Ik zag hen rennen en ik keerde terug naar huis”* (gehoorverslag CGVS, p. 9 en in diezelfde zin p. 7).

2.19. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen.

2.20. In zoverre verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift erop wijst dat het Commissariaat-generaal de echtheid van de dreigbrief van de Taliban alsook de brief van de dorpsouderen niet betwist, wijst de Raad erop dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De eerder neergelegde bevestiging van de dorpsouderen en dreigbrief van de Taliban hebben, zo oordeelde ook de commissaris-generaal die, net als de nieuwe later aangebrachte dreigbrief van de Taliban en bevestiging van United Islamic Party of Afghanistan inzake zijn werkzaamheden als secretaris voor Sabawoon, dan ook geen bewijswaarde.

In dit verband dient ook te worden gewezen op informatie die aan de verweernota werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde en ter terechtzitting van 14 juni 2013 aangebrachte overige documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn aanvragen te herstellen. De foto's waarop verzoeker te zien is in een legeruniform en in zijn werktuig als ambtenaar, zoals hij het zelf omschrijft, leveren geen enkele informatie. Zelfs al betreft de wagen op de achtergrond die van Wahidullah Sabawoon, dan nog vormen die foto's geenszins een begin van bewijs van zijn werkzaamheden voor hem en, meer in het bijzonder nog, van de problemen die hij naar aanleiding hiervan zou hebben gekregen. Betreffende de door verzoeker neergelegde 'krantenartikels' over zelfmoordaanslagen op Sabawoon en anderen in Kabul, wijst de Raad vooreerst op wat dienaangaande in punt 2.12. gesteld wordt. Verder wijst de Raad erop dat enkel één van de bijgevoegde artikels betrekking heeft op Sabawoon. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers 'huidige' problemen als 'aanhanger' van Sabawoon, zijn ook de overige neergelegde documenten, die betrekking hebben op zelfmoordaanslagen op anderen, niet dienstig.

Betreffende de taskara van verzoeker en zijn vader, de foto's en de schoolattesten, motiveerde de commissaris-generaal terecht '*Uw taskara, de taskara van uw vader en de foto's hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk betwist worden. Uw documenten aangaande uw studies hebben betrekking op uw opleiding en verblijf in Pakistan, die evenmin ter discussie staan.*'. Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en blijven dan ook verminderd gehandhaafd.

2.21. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.22. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.23. Voor zover verzoeker thans oppert dat hij omwille van zijn risicoprofiel als voormalig regeringsmedewerker zich niet in de Afghaanse hoofdstad, noch elders in het land kan vestigen, merkt de Raad op dat in zoverre zijn profiel geënt is op de door hem aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden feiten, dit profiel niet geloofwaardig wordt bevonden (zie punt 2.9. tot en met 2.14:).

Bovendien, zelfs al zou geloof enig geloof worden gehecht aan zijn werkzaamheden destijds in de periode 2002-2003 voor Wahidullah Sabawoon, *quod non*, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij hierdoor vandaag de dag, oftewel tien jaar later, (nog steeds) als een overheidsaanhanger wordt aanzien (zie punt 2.12. tot en met 2.14.).

Waar verzoeker nog meent dat uit de UNHCR Guidelines, waarnaar hij verwijst en uit citeert, blijkt dat hij voldoet aan het risicoprofiel daar hij Engelse les gaf aan kinderen in het dorp alsook dat hij als religieus geschoolde wordt geïdentificeerd, wijst de Raad erop dat een eventueel niet-betwist profiel en de verwijzing naar een rapport dat dergelijk profiel aanduidt als doelwit, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij dit profiel (leraar Engels in het dorp en religieus geschoolde) reeds bezat van bij het begin van zijn verblijf in zijn dorp (of toch kort erna), na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2011 en dat hij gedurende een anderhalf jaar (gehoorverslag CGVS, p. 4) in dat dorp geen problemen kende omwille van dit profiel. Verzoeker stelde dienaangaande enkel dat "*(...), nadat ik engels begon te geven kwamen mensen naar mij en zeiden waarom ik les engels gaf, ze dachten dat ik terugkeerd van europa en dat ik een agent was en de taak had om de kinderen voor te bereiden als tolk om te werken voor internationale gemeenschap, dat was de situatie van oorlog en conflict, er zijn veel partijen die tegen elkaar vechten, iedereen verdenkt andere mensen daarom verdachten ze mij hiervan, zelfs islamitische partijen verdachten elkaar*". Wanneer verzoeker gevraagd werd wat er persoonlijk met hem was gebeurd, verwees verzoeker enkel naar het incident betreffende het vuurgevecht met de Taliban, doch geenszins naar problemen die hij persoonlijk zou ervaren hebben ten gevolge van zijn profiel als leerkracht Engels of als religieus geschoolde en waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of zou blootstaan aan het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het rapport, nu hij het risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aantoonde.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een risicoprofiel voor personen die in het buitenland hebben verbleven en contact hebben met buitenlanders, dat dit zou blijken uit de beleidsnota van het Commissariaat-generaal uit 2010 waarin gesteld wordt dat '*(...) het risico voor buitenlanders en voor Afghanen die contact hebben met buitenlanders (ISAF, NGO's) d'office veel groter is. Afghaanse geïdentificeerde profielen komen op die basis in aanmerking voor de vluchtelingenstatus*', wijst de Raad erop dat uit voorgaande geenszins een risicoprofiel blijkt voor personen die in het buitenland hebben verbleven (doch wel voor buitenlanders in Afghanistan). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij in Afghanistan, na zijn terugkeer in 2011, contact had met buitenlanders waardoor hij een risicoprofiel zou bezitten.

2.24. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.25. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.26. Waar verzoeker stelt dat niet van iedereen kan verwacht worden dat ze zich in Kabul vestigen, dat geval per geval moet bekeken worden om te bepalen dat Kabul een intern vluchtalternatief kan zijn, dat de asielinstanties hiervoor rekening dienen te houden met het profiel eigen aan de persoon, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de commissaris-generaal verzoekers aanvraag individueel onderzocht en heeft geoordeeld *'Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een hoog opgeleide jongeman bent – u heeft naast uw secundair diploma eveneens een bachelor in de Islamitische Wetenschappen behaald (CGVS, p. 6).. Er mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen. Bovendien draagt ook uw jarenlang verblijf in verschillende landen - Pakistan, Griekenland, het Verenigd Koninkrijk, België – zeker bij aan uw capaciteit om u in Afghanistan te vestigen buiten uw regio van herkomst (CGVS, p. 2, 3 en 4). Een hervestiging in Kaboel kan voor u een alternatief zijn voor de onveilige situatie in uw dorp en de provincie Kunar'*. Waar verzoeker nog op zeer algemene wijze poneert dat men nog met andere elementen rekening moet houden, laat hij na aan te geven met welke elementen de asielinstanties in de beoordeling van het bestaan van een intern vestigingsalternatief nog rekening zouden moeten houden. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

2.27. In zoverre verzoeker voorhoudt dat het gezien zijn problemen met enerzijds tegenstanders van Wahidullah Sabawoon en anderzijds met de Taliban onmogelijk is om zich elders in zijn land van herkomst te vestigen, wijst de Raad er opnieuw op dat aan die problemen geen geloof wordt gehecht.

De veiligheidssituatie in Kabul dient aldus in ogenschouw worden genomen. Verzoeker meent dat Kabul geen geschikt vluchtalternatief is, dat bij het beoordelen van het bestaan van een intern vluchtalternatief in Kabul eveneens dient gekeken te worden naar de aard van het conflict.

2.28. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielaanvraag (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

2.29. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste

invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.30. De door verzoeker aangebrachte "Achtergrondfiche Afghanistan" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012 en talrijke artikels inzake verschillende al dan niet dodelijke aanslagen doen, in zoverre zij betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad, geen afbreuk aan voormelde informatie, waarvan een update werd bijgevoegd aan de verweernota welke dezelfde bevindingen en conclusie bevat, en analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de situatie aldaar, doch sluiten integendeel aan bij de vaststelling dat het geweld er niet aanhoudend van aard is en voornamelijk gericht tegen welbepaalde hooggeplaatste profielen, met name de internationale aanwezigheid en de Afghaanse en internationale autoriteiten en troepenmachten.

2.31. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

Verzoekers verwijzingen naar informatie, waaronder enkele internetartikels en een beleidsnota van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kunar zijn dan ook niet dienstig, nu duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Kabul en verzoeker dit, zoals blijkt, niet met valabele argumenten betwist.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.32. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER